

สำนวนชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๑๕/๒๕๖๔ ของ สฝชข.๑

คำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๔ (๖) แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งมีเจตนารมณ์ป้องกันมิให้โรคติดต่ออันตรายแพร่ออกไปจึงห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวเข้าออกพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) คำว่าแรงงานต่างด้าวจึงมิได้จำกัดว่าเป็นแรงงานที่ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งดังกล่าว

ต่อมาจังหวัดสมุทรสาครได้ออกคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๕๓) ข้อ ๑. ยกเลิกคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) แต่ไม่ได้ยกเลิกความผิดที่เกิดขึ้นในช่วงที่คำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ มีผลบังคับใช้ จึงไม่ใช่กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังว่า การกระทำของผู้ที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) ไม่เป็นความผิดแต่อย่างใด จึงไม่มีผลลบล้างการกระทำของผู้ต้องหาซึ่งเป็นความผิดตามคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น กรณีไม่ต้องตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคสอง การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการฝ่าฝืนและเป็นความผิดตามคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๓๔ (๖), ๕๑ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๘ และคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๕๓) มีความผิดตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘

ข้อเท็จจริงตามทางการสอบสวนได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร ได้ออกคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID - ๑๙) และต่อมาวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ ได้ออกคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๙๖/๒๕๖๔ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID - ๑๙) โดยให้ยกเลิกคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๖๔ เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา นายพิ เจ้าหน้าที่สำนักงานจัดหางานจังหวัดสมุทรสาคร ผู้กล่าวหา ได้ร่วมกันกับเจ้าหน้าที่หลายฝ่ายเข้าตรวจสอบที่ล้งปลาของนายวิ ที่เกิดเหตุ เนื่องจากได้รับแจ้งว่า มีแรงงานต่างด้าวลักลอบทำงานโดยผิดกฎหมาย

/เมื่อไปถึง

เมื่อไปถึงพบบุคคลลักษณะคล้ายคนต่างด้าวทำงานแล่ปลาทะเลเพื่อแปรรูปเป็นปลาหวาน และเมื่อเห็นเจ้าหน้าที่ได้พากันวิ่งหลบหนีผู้กล่าวหาทั้งพวกจึงช่วยกันติดตามควบคุมตัวมาได้รวมคนต่างด้าว ๗ คน ซึ่ง ผู้ต้องหาเข้าร่วมอยู่ด้วย จากนั้นได้พบนายวิ แสดงตัวเป็นเจ้าของสถานที่ จึงขอทำการตรวจสอบพบว่าคนต่างด้าวหลายคนและโดยเฉพาะผู้ต้องหาไม่มีเอกสารแสดงตนหรือใบอนุญาตทำงาน โดยผู้ต้องหาได้หลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรเมื่อประมาณต้นเดือนมกราคม ๒๕๖๔ โดยเข้ามาทางชายแดนจังหวัดกาญจนบุรี มาทำงานที่เกิดเหตุดังกล่าว ผู้กล่าวหาทั้งพวกพิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำของบุคคลทั้งหมดเป็นความผิดจึงแจ้งข้อหาและแยกดำเนินคดีผู้ต้องหาทั้งพวก นำส่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวน

ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ

พนักงานสอบสวนมีความเห็น ดังนี้

๑. เห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่มีใบอนุญาตทำงานหรือเป็นคนต่างด้าวทำงานนอกเหนือจากที่มีสิทธิจะทำได้ เป็นคนต่างด้าวเดินทางเข้ามาและอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต และฝ่าฝืนคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ มีความผิดตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว)

๒. เห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ มีความผิดตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว)

อัยการจังหวัดสมุทรสาคร มีคำสั่งดังนี้

๑. สั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่มีใบอนุญาต ทำงานหรือเป็นคนต่างด้าวทำงานนอกเหนือจากที่มีสิทธิจะทำได้ เป็นคนต่างด้าวเดินทางเข้ามาและอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต

๒. สั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานฝ่าฝืนคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ มีความผิดตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว)

๓. สั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานฝ่าฝืนคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๕๑ (เรื่องห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว)

ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๗ พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวนั้นไม่เห็นพ้องด้วย โดยเห็นว่าตามคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ แม้จะยกเลิกคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ แต่ยังคงบัญญัติห้ามการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวเข้า - ออกพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร ดังปรากฏข้อความในข้อ ๒ “ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวเข้า-ออกพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร เว้นแต่...” แต่เนื่องจากข้อความในข้อ ๒ ดังกล่าว ยังรับฟังได้ไม่แน่ชัดว่ามีจุดประสงค์ครอบคลุมการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว ทั้งที่ถูกต้องตามกฎหมายและที่ผิดกฎหมายด้วยหรือไม่ หรือบังคับใช้ในกรณีที่แรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานถูกต้องแต่เพียงอย่างเดียว

/จึงเห็นควร

จึงเห็นควรให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาครเพิ่มเติมว่าเจตนารมณ์ การห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวเข้า-ออกพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร ตามคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๘๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ ข้อ ๒ นั้น ครอบคลุมการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวทั้งที่ ถูกต้องตามกฎหมายและที่ผิดกฎหมาย หรือบังคับใช้ในกรณีที่เป็นแรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงาน ถูกต้องแต่เพียงอย่างเดียวหรือไม่ ซึ่งพนักงานอัยการยังไม่ได้ใช้อำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม ซึ่งหากมีการสอบสวนเพิ่มเติมในประเด็นดังกล่าว จะทำให้ได้ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนขึ้น

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรไทยผ่าน ทางด่านเจดีย์สามองค์ จังหวัดกาญจนบุรี ประมาณต้นเดือนมกราคม ๒๕๖๔ แล้วทำงาน และพักอาศัย อยู่ที่บ้านปลาที่เกิดเหตุจนถึงวันถูกจับกุม (วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๖๔) คำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุม การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๓๔ (๖) แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งมีเจตนารมณ์ป้องกันมิให้โรคติดต่อ อันตรายแพร่ออกไปจึงห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวเข้าออกพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร เพื่อควบคุม การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) คำว่าแรงงานต่างด้าวจึงมิได้จำกัดว่าเป็น แรงงานที่ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งดังกล่าว

ต่อมาจังหวัดสมุทรสาครได้ออกคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๘๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติด เชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๕๓) ข้อ ๑. ยกเลิกคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/ ๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของ โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) แต่ไม่ได้ยกเลิกความผิดที่เกิดขึ้นในช่วงที่ คำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงาน ต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) มีผล บังคับใช้ จึงไม่ใช่กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังว่า การกระทำของผู้ที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งจังหวัด สมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) ไม่เป็นความผิด แต่อย่างใด จึงไม่มีผลลบถึงการกระทำของผู้ต้องหาซึ่งเป็นความผิดตามคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุม การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น กรณี ไม่ต้องตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคสอง เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๒๒๐๙๗/๒๕๕๕ การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการฝ่าฝืนและเป็นความผิดตามคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของ โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๓๔ (๖), ๕๑ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๑๘ และคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๘๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๕๓) มีความผิดตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และมาตรา ๑๘

/แห่งพระราชกำหนด

แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่คำสั่งที่บังคับใช้ในขณะกระทำความผิดถูกยกเลิกไปซึ่งมีระวางโทษที่เป็นคุณกว่าคำสั่งฉบับใหม่ จึงต้องใช้กฎหมายที่เป็นคุณแก่ผู้ต้องหามากกว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง

จึงมีคำสั่งดังนี้

๑. ชี้ขาดให้ฟ้องและอนุญาตให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานฝ่าฝืนคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ และคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๒๒, ๓๔ (๖), ๓๕, ๕๑, ๕๒ คำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๓๔๘๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๒๑) และคำสั่งจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๘๙๖/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ เรื่อง ห้ามเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าว เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) (ฉบับที่ ๕๓) พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔, ๕, ๗, ๙, ๑๐, ๑๘ และข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๑๘) ลงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๖๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓

๒. อนุญาตให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่มีใบอนุญาตทำงานหรือเป็นคนต่างด้าวทำงานนอกเหนือจากที่มีสิทธิจะทำได้เป็นคนต่างด้าวเดินทางเข้ามาและอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต